

Arrest

**nr. 259 397 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister jegens de verzoekster tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 9 november 2020 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar tante K.T.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 19 november 2020 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake de verblijfsaanvraag van 9 november 2020 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 april 2021 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 3 mei 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2020 werd ingediend en op 26.03.2021 werd geactualiseerd door :

K., J. J. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Suriname

geboren te Paramaribo op (...).1997

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 23.09.2016 naar België. Op 08.11.2019 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 05.03.2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor haar asielprocedure met de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd afgesloten. De duur van de asielprocedure – namelijk minder dan vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert thans in België een sociaal netwerk alsook een nieuw gezinsleven met haar tante K. T. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, te hebben opgebouwd en verwijst in dit verband naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkene echter geen breuk met het sociaal netwerk, noch met de familiale relaties met haar tante maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar tante, noch worden er bewijzen voorgelegd dat haar sociaal netwerk zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan

verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat de aanvraag gezinshereniging met haar tante op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, die betrokkene op 09.11.2020 indiende, op 26.03.2021 werd geweigerd, haar betekend op 02.04.2021.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Suriname om aldaar een machtiging in te dienen een onevenredige inspanning zou betekenen voor haar omwille van het feit dat zij al vier jaar in België verblijft, waarvan grotendeels op legale wijze. Zij verwijst hiervoor naar de asielpcedure en de aanvraag tot gezinshereniging. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Uit het loutere feit dat betrokkene gedurende een bepaalde periode, in casu alles samen ongeveer 11 maanden, in het bezit was van een AI kunnen geen rechten geput worden met het oog op verblijf

Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zij geen binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Suriname, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België van nog geen vijf jaar, kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde nog verschillende familieleden, met name haar ouders alsook drie broers en twee zussen, te hebben in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Suriname zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen binding of relatie meer zou hebben in haar land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder beweert betrokkene dat de coronapandemie een beletsel voor haar is om veilig te reizen en om op een veilige manier binnen een redelijke termijn een aanvraag te kunnen indienen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden betrokkene niet aantoonbaar dat tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook beweert betrokkene dat er, bij haar weten, slechts een beperkt aantal aanvragen kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie. Echter, betrokkene legt ook hier geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat er slechts een beperkt aantal aanvragen zouden kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie, volstaat eveneens niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, en zeker niet gezien het feit dat zij expliciet aanhaalt dat het enkel "bij haar weten" is.

Voor wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met politie of gerecht en een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een vast adres heeft, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij verschillende getuigschriften van haar studies 'verzorging' voorlegt, dat zij werkwilg is en een aanwervingsbelofte voorlegt en dat zijn een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

Op 19 april 2021 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 3 mei 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., J. J. (...)
geboortedatum: (...).1997
geboorteplaats: Paramaribo
nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoekster naar het rechtszekerheidsbeginsel en de hoorplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine-, RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van "buitengewone omstandigheden".

Verzoekster kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]. "

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T. Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

In casu verblijft verzoekster al bijna 5 jaar onafgebroken in België. Zij kwam immers naar België in september 2016 en verblijft hier sedertdien.

Dit maakt dat het voor verzoekster onmogelijk is of alleszins zeer moeilijk is om terug te keren naar Suriname om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen én te doorlopen daar zij al die jaren niet meer in Suriname is geweest.

Zij heeft hier immers haar leven opgebouwd waardoor de afgelopen 5 jaar het centrum van haar belangen zich in België situeert.

Haar hele leven speelt zich immers hier af. Ze heeft hier een woning, is alhier geïntegreerd, heeft hier een netwerk, etc.

Al deze dingen heeft zij door het verlaten van haar land van herkomst niet meer in Suriname en dit door haar jarenlange afwezigheid.

Zelfs een tijdelijk verblijf in dit land is voor haar zéér moeilijk te organiseren.

Verzoekster heeft hier verder een nieuw gezinsleven opgebouwd met haar tante T. M. K. (...), hebbende de Nederlandse nationaliteit.

Een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst zou dan ook een breuk met haar sociaal netwerk en haar familiale relaties met haar tante betekenen en kennelijk onredelijk zijn daar het een inbreuk zou uitmaken op art. 8 EVRM.

Dit zeker gelet op het feit dat zij alhier een vast adres heeft, perfect Nederlands spreekt, hier familie en vrienden heeft, een studie verzorging volgt, werkwillig is, een aanwervingsbelofte kan voorleggen, etc.

Indien verzoekster dus verplicht zou worden om terug te keren naar Suriname, om aldaar haar regularisatieaanvraag in te dienen, zou dit betekenen dat zij gedurende deze hele periode niet in staat is zou zijn om voor zichzelf in te staan en eens terug in België opnieuw van nul zou moeten beginnen.

Er hangt dus veel van af...

7.

Verzoekster is hier, zoals hierboven reeds weergegeven, tevens volop geïntegreerd, haar leven speelt zich reeds bijna 5 jaar hier af.

Zo heeft zij hier een vast onderkomen (stuk 4), van waaruit zij een stabiel leven leidt.

Zij heeft alhier de opleiding verzorging gevolgd en kan een aanwervingsbelofte voorleggen (stukken 5 en 6).

Verzoekster kent verder perfect Nederlands en beschikt over een blanco strafblad (stuk 8). Zij heeft dan ook respect voor de Belgische waarden en normen.

8.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Men hanteert een standaard motivering, waarbij er niets wordt ingegaan op het leven van verzoekster alhier (gedurende bijna 5 jaar!) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid.

Verzoekster acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers louter beperkt tot het opsommen van alle elementen die door verzoekster werden aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekster kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom haar langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "een integratie in de Belgische maatschappij en

een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

De coronapandemie is effectief een buitengewone omstandigheid.

Dit blijkt uit het reisadvies:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/suriname

Coronavirus COVID-19

- Niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland worden ten stelligste afgeraden.
- Informatie over de maatregelen bij terugkeer naar België vindt u op www.info-coronavirus.be/nl/reizen (externe link).
- Wegens de uitbraak van het COVID-19-virus in Suriname werd door de Surinaamse overheid beslist om vanaf 14/03/2020 geen internationale vluchten meer toe te laten in de internationale lucht havens van Suriname.
- Het inreisverbod blijft nog steeds gelden, al zijn er enkele uitzonderingscategorieën, zoals residenten van Suriname die wensen gerepatrieerd te worden, essentiële beroepsgroepen en omwille van familiale redenen in bepaalde gevallen.
- Wie naar Suriname wenst te reizen, dient hiervoor een bijzondere toelating te vragen, en dient bij aankomst in quarantaine te gaan.
- Men kan vanuit Europa enkel vanuit Nederland naar Suriname reizen. Sinds 12/10/2020 is er een wekelijkse vlucht tussen Amsterdam en Paramaribo.
- Meer informatie over reizen naar Suriname, kunt u vinden op deze website: <http://www.bocisuriname.com/auarantine/> (externe link)

Het is dus afgeraden om naar Suriname te reizen en is het geen sinecure om daar effectief te geraken.

Bovendien neemt de bevoegde Belgische ambassade geen aanvragen aan obv art. 9 door de coronapandemie.

De impact van de COVID-19-pandemie op de rechtspositie van vreemdelingen is weergegeven op de website van het Agentschap Integratie en inburgering:

https://www.agii.be/nieuws/de-impact-van-de-covid-19-pandemie-op-de-rechtspositie-van-vreemdelingen?utm_source=flexmail&utm_medium=e-mail&utm_campaign=nieuwsbriefvreemdelingenrechteninternationaalfamilierecht2020nr10&utm_content=lees+meer#vierpunteen

Daar wordt het volgende gesteld over de mogelijkheid voor het reizen naar België door derdelanders:

4.1. Reizen naar België

4.1.1. Toegelaten reizen

a) Personen met de nationaliteit van of hun hoofdverblijfplaats in een EU- of Schengenlidstaat, alsook personen met hun hoofdverblijfplaats in een derde land dat werd opgenomen in bijlage I van de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 (gewijzigd door Aanbeveling (EU) 2021/89 van de Raad van 28 januari 2021)

Het is sinds 19 april 2021 toegelaten om naar België te reizen (en dit ongeacht het al dan niet essentiële karakter van de reis) voor:

- Personen met de nationaliteit van een EU-lidstaat (met inbegrip van Andorra, Monaco, San Marino en Vaticaanstad) of een Schengenlidstaat,

- *Derdelanders met hun hoofdverblijfplaats in een EU-lidstaat of een Schengenlidstaat en*
- *Derdelanders met hun hoofdverblijfplaats in een derde land dat is opgenomen in bijlage I van de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 (gewijzigd door Aanbeveling (EU) 2021/89 van de Raad van 28 januari 2021).*
- *Het betreft momenteel Australië, Nieuw-Zeeland, Rwanda, Singapore, Thailand en Zuid-Korea.*

Let op! Het is verboden voor personen die zich in de veertien dagen voorafgaand aan het betreden van het Belgisch grondgebied in Brazilië, Zuid-Afrika of India bevonden, in zoverre zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit of hun hoofdverblijfplaats niet hebben in België, om zich (al dan niet met het oog op transit) naar het Belgische grondgebied te begeven, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen (MB van 27 april 2021 houdende wijziging van MB van 28 oktober 2020):

- *de professionele reizen van vervoerspersoneel, vracht- en cargopersoneel en zeevarenden, mits zij in het bezit zijn van een attest uitgereikt door de werkgever;*
- *de reizen van diplomaten, personeel van internationale organisaties en door internationale organisaties uitgenodigde personen van wie fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor de goede werking van deze organisaties, bij het uitoefenen van hun functie, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post.*

De diplomatieke posten van Brazilië, Zuid-Afrika en India blijven open, maar:

- *er worden geen aanvragen in ontvangst genomen voor een C-visum, tenzij voor de twee voornoemde toegelaten categorieën van essentiële reizen;*
- *hoewel aanvragen voor een D-visum nog wel worden behandeld, worden D-visa niet afgeleverd.*

De algemene binnenkomstvoorwaarden om het Schengengebied te betreden, blijven uiteraard van toepassing voor derdelanders. Indien nodig moet de reiziger in het bezit zijn van een visum en/of kunnen aantonen dat hij aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet (in geval van visumvrijstelling voor een kort verblijf). Om te kunnen reizen naar België moet hij concreet in het bezit zijn van:

- *een D-visum voor een lang verblijf (>90 dagen) in België*
- *een C-visum voor een kort verblijf (< 90 dagen) in België indien hij visumplichtig is*
- *Als het visum werd afgegeven voor 18 maart 2020 is ook een attest van essentiële reis (zie hieronder) vereist. Als het visum werd afgegeven na 18 maart 2020, is in principe geen attest van essentiële reis nodig, maar soms kan dit toch aangewezen zijn, bv. als er geen rechtstreekse vlucht is naar België.*
- *een attest van essentiële reis (zie hieronder) als hij niet visumplichtig is voor een kort verblijf en de documenten waaruit blijkt dat hij de algemene binnenkomstvoorwaarden (zoals bestaansmiddelen, terugkeergaranties) vervult.*
- *Een attest van essentiële reis is volgens DVZ niet nodig wanneer het essentieel karakter van de reis blijkt uit documenten in het bezit van de reiziger. Zoals een zeemansboekje voor zeelui, een vliegtuigticket voor transitpassagiers, een diplomatiek paspoort voor diplomaten.*

b) Derdelanders met hun hoofdverblijfplaats in een derde land dat niet werd opgenomen in bijlage I van de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 (gewijzigd door Aanbeveling (EU) 2021/89 van de Raad van 28 januari 2021)

Gezien de huidige epidemiologische situatie hebben de Federale Regering en de Regeringen van de deelstaten beslist dat tot 31 mei 2021 niet-essentiële reizen naar België verboden zijn voor personen:

- *die niet de nationaliteit hebben van een EU-lidstaat (of Andorra, Monaco, San Marino en Vaticaanstad) of een Schengenlidstaat én bovendien*
- *hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I van de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 (gewijzigd door Aanbeveling (EU) 2021/89 van de Raad van 28 januari 2021).*
- *Het betreft momenteel alle derde landen met uitzondering van Australië, Nieuw-Zeeland, Rwanda, Singapore, Thailand en Zuid-Korea.*

De volgende essentiële reizen naar België zijn voor deze personen, met uitzondering van personen die zich in de veertien dagen voorafgaand aan het betreden van het Belgisch grondgebied in Brazilië, Zuid-Afrika of India bevonden, wél toegelaten (MB van 20 maart 2021 en 27 april 2021 houdende wijziging van MB van 28 oktober 2020):

- de professionele reizen van gezondheidswerkers onderzoekers op het gebied van gezondheid en beroepskrachten uit de ouderenzorg;
- de professionele reizen van grensarbeiders;
- de professionele reizen van seizoenarbeiders in de land- en tuinbouw;
- de professionele reizen van vervoerspersoneel;
- de reizen van diplomaten, personeel van internationale organisaties en instellingen en door internationale organisaties en instellingen uitgenodigde personen van wie fysieke aanwezigheid vereist is voor de goede werking van deze organisaties en instellingen, professionele reizen van militair personeel, van ordediensten, van de douane, van de inlichtingendiensten en magistraten, en van humanitaire hulpverleners en personeel van de civiele bescherming, bij het uitoefenen van hun functie;
- doorreizen buiten de Schengenzone en de Europese Unie;
- de reizen om dwingende gezinsredenen, namelijk:
- de reizen die gerechtvaardigd zijn door gezinshereniging in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Het gaat zowel om C-visa met oog op het afsluiten van een huwelijk of wettelijke samenwoning als D-visa gezinshereniging. Ook humanitaire visa met code B17, afgeleverd om gezinsredenen, worden beschouwd als een essentiële reis.
- de bezoeken aan een geregistreerde echtgenoot of partner die niet onder hetzelfde dak woont, voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;
- Het gaat om een bezoek van maximum 90 dagen en het bewijs van het huwelijk of de wettelijke samenwoning dat wordt gegeven via een officieel document.
- de bezoeken aan een niet-geregistreerde partner die niet onder hetzelfde dak woont (= feitelijke partner). Het gaat om een bezoek van maximum 90 dagen aan een persoon met wie men een duurzame en stabiele relatie heeft. Bovendien moeten de feitelijke partners meerderjarig en ongehuwd zijn. Volgens de website van DVZ is er sprake van een duurzame en stabiele relatie wanneer het koppel:
 - onafgebroken in België of een ander land samengewoond heeft gedurende minstens zes maanden voorafgaand aan de aanvraag van het C-visum (voor visumplichtige nationaliteiten) of aan de voorziene reisdatum (niet- visumplichtige nationaliteiten); of
 - elkaar minstens één jaar kent voorafgaand aan de aanvraag van het C-visum (voor visumplichtige nationaliteiten) of aan de voorziene reisdatum (niet- visumplichtige nationaliteiten), regelmatig contact onderhoudt met elkaar (telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten) en ze elkaar tweemaal ontmoet hebben voor een totale duur van tenminste 20 dagen in het jaar voorafgaand aan de visumaanvraag of de voorziene reisdatum. Indien een bezoek omwille van de reisbeperkingen (COVID-19) moest worden geannuleerd kan er voor het tweede bezoek rekening worden gehouden met het bewijs dat een bezoek gepland was; of
 - ze hebben een gemeenschappelijk kind.
- de reizen in het kader van co-ouderschap (met inbegrip van een behandeling in het kader van medisch begeleide voortplanting);
- de reizen in het kader van begrafenissen of crematies van verwanten in eerste en tweede graad;
- de professionele reizen van zeevarenden;
- de reizen om humanitaire reden met inbegrip van:
- de reizen om dwingende medische redenen of de verderzetting van een dringende medische behandeling
- de reizen om bijstand of zorg te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;
- de reizen die studie-gerelateerd zijn, met inbegrip van de reizen van leerlingen, studenten en stagiairs, die in het kader van hun studie een vorming volgen en onderzoekers met een gastovereenkomst;
- de reizen van gekwalificeerde personen, als hun werk vanuit economisch standpunt noodzakelijk is en niet kan worden uitgesteld;
- met inbegrip van de reizen van beroepssporters met een topsportstatuut en professionelen uit de cultuursector, wanneer ze beschikken over een gecombineerde vergunning, en journalisten, bij het uitoefenen van hun professionele activiteit.
- de reizen van de personen die een activiteit in loondienst komen uitoefenen in België, met inbegrip van jonge au pairs, ongeacht de duur van deze activiteit, op voorwaarde dat ze daartoe gemachtigd zijn door het bevoegde Gewest (arbeidsvergunning of bewijs dat de voorwaarden voor een vrijstelling vervuld zijn).
- de reizen van de personen die een zelfstandige activiteit komen uitoefenen in België, ongeacht de duur van deze activiteit, op voorwaarde dat ze daartoe gemachtigd zijn door het bevoegde Gewest (geldige beroepskaart of bewijs dat de voorwaarden voor een vrijstelling vervuld zijn).

Let op! Het is verboden voor personen die zich in de veertien dagen voorafgaand aan het betreden van het Belgisch grondgebied in Brazilië, Zuid-Afrika of India bevonden, om zich (al dan niet met het oog op transit) naar het Belgische grondgebied te begeven, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen (MB van 27 april 2021 houdende wijziging van MB van 28 oktober 2020):

- *de professionele reizen van vervoerpersoneel, vracht- en cargopersoneel en zeevarenden, mits zij in het bezit zijn van een attest uitgereikt door de werkgever;*
- *de reizen van diplomaten, personeel van Internationale organisaties en door internationale organisaties uitgenodigde personen van wie fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor de goede werking van deze organisaties, bij het uitoefenen van hun functie, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post.*

De diplomatieke posten van Brazilië, Zuid-Afrika en India blijven open, maar:

- *er worden geen aanvragen in ontvangst genomen voor een C-visum, tenzij voor de twee voornoemde toegelaten categorieën van essentiële reizen;*
- *hoewel aanvragen voor een D-visum nog wel worden behandeld, worden D-visa niet afgeleverd.*

De algemene binnenkomstvoorwaarden om het Schengengebied te betreden, blijven uiteraard van toepassing voor derdelanders. Indien nodig moet de reiziger in het bezit zijn van een visum en/of kunnen aantonen dat hij aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet (in geval van visumvrijstelling voor een kort verblijf). Om te kunnen reizen naar België moet hij concreet in het bezit zijn van:

- *een D-visum voor een lang verblijf (>90 dagen) in België*
- *een C-visum voor een kort verblijf (< 90 dagen) in België indien hij visumplichtig is*
- *Als het visum werd afgegeven voor 18 maart 2020 is ook een attest van essentiële reis (zie hieronder) vereist. Als het visum werd afgegeven na 18 maart 2020, is in principe geen attest van essentiële reis nodig, maar soms kan dit toch aangewezen zijn, bv. als er geen rechtstreekse vlucht is naar België.*
- *een attest van essentiële reis (zie hieronder) als hij niet visumplichtig is voor een kort verblijf en de documenten waaruit blijkt dat hij de algemene binnenkomstvoorwaarden (zoals bestaansmiddelen, terugkeergaranties) vervult.*
- *Een attest van essentiële reis is volgens DVZ niet nodig wanneer het essentieel karakter van de reis blijkt uit documenten in het bezit van de reiziger. Zoals een zeemansboekje voor zeelui, een vliegtuigticket voor transitpassagiers, een diplomatiek paspoort voor diplomaten.*

Verzoekster valt niet onder een van de boven vermelde categorieën, zodat dit een buitengewone omstandigheid is.

10.

Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie worden erkend door verwerende partij.

Dit toont aan dat verwerende partij redenen zoekt om de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met alle elementen, waarmee zij dus tevens haar zorgvuldigheidsverplichting schendt.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekster is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dient te worden nu blijkt dat verwerende partij haar lang verblijf en integratie in se niet betwist, doch deze elementen afdoet als louter te behandelen in de fase over de gegrondheid.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoekster. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk, dan wel ongegrond is.

11.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiveringsverplichting heeft geschonden en daarnaast ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie vanwege verwerende partij om het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van de qegroundheidsfase.

De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Zij verblijft reeds bijna 5 (!) jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie, elementen die trouwens op zich niet worden betwist door verwerende partij. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk. Zij heeft hier immers een leven opgebouwd, enerzijds voor zichzelf en anderzijds met haar tante hier.

Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Verzoekster is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het enig middel brengt de verzoekster een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de hoorplicht. De verzoekster laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland, in dit geval Suriname. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Daarnaast is ook de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*.

De verzoekster betoogt dat de eerste bestreden beslissing een standaardmotivering hanteert waarbij niet wordt ingegaan op haar leven hier gedurende bijna vijf jaar en het gebrek aan dit element in het land van herkomst door de jarenlange afwezigheid. De verzoekster hekelt dat de verweerder zich beperkt tot het opsommen van alle elementen die de verzoekster heeft aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. De verzoekster meent dat zij uit de eerste bestreden beslissing onvoldoende kan afleiden waarom haar langdurig verblijf met respect voor de Belgische waarden en normen de aanvraag in België niet verantwoordt.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk, en op ruime wijze, ingaat op de voormelde elementen die de verzoekster in haar aanvraag heeft aangehaald en dat hij zich niet beperkt heeft tot een loutere opsomming van deze elementen.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Suriname om aldaar een machtiging in te dienen een onevenredige inspanning zou betekenen voor haar omwille van het feit dat zij al vier jaar in België verblijft, waarvan grotendeels op legale wijze. Zij verwijst hiervoor naar de asielprocedure en de aanvraag tot gezinshereniging. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Uit het loutere feit dat betrokkene gedurende een bepaalde periode, in casu alles samen ongeveer 11 maanden, in het bezit was van een AI kunnen geen rechten geput worden met het oog op verblijf

Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zij geen binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Suriname, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België van nog geen vijf jaar, kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde nog verschillende familieleden, met name haar ouders alsook drie broers en twee zussen, te hebben in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Suriname zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen binding of relatie meer zou hebben in haar land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

En

“Voor wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met politie of gerecht en een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een vast adres heeft, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij verschillende getuigschriften van haar studies ‘verzorging’ voorlegt, dat zij werkwilgig is en een aanwervingsbelofte voorlegt en dat zijn een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Het betoog van de verzoekster mist dan ook feitelijke grondslag. Nu zij het bestaan van de hiervoor geciteerde motieven gewoonweg ontkent, toont zij bovendien ook niet aan waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Waar de verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. Bovendien toont de verzoekster niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Het geciteerde arrest heeft overigens betrekking op een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Aangezien thans een onontvankelijkheidsbeslissing voorligt, kan de verzoekster niet dienstig verwijzen naar dit arrest.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, betreft haar kritiek de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.2.4. De verzoekster benadrukt dat zij in 2016 naar België kwam en inmiddels hier al vijf jaar verblijft. Zij heeft haar hele leven hier opgebouwd, het centrum van haar belangen situeert zich nu in België, ze heeft hier een woning, ze is hier geïntegreerd en ze heeft hier een netwerk. De verzoekster betoogt dat zij dergelijke zaken niet meer heeft in Suriname door haar lange afwezigheid daar. Zij benadrukt verder dat zij hier een opleiding verzorging heeft gevolgd en een aanwervingsbelofte kan voorleggen, dat zij perfect Nederlands spreekt en beschikt over een blanco strafblad.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een vast adres heeft, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij verschillende getuigschriften van haar studies ‘verzorging’ voorlegt, dat zij werkwilg is en een aanwervingsbelofte voorlegt en dat zijn een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De stelling van de gemachtigde dat de door de verzoekster overige elementen (met betrekking tot haar integratie) niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de elementen van integratie het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert niet dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. De verzoekster toont niet aan, het weze herhaald, waarom de elementen van integratie en lang verblijf, in tegenstelling tot wat geoordeeld wordt in de eerste bestreden beslissing, haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Omtrent het (al dan niet langdurige) verblijf van de verzoekster in België en de stelling dat zij met haar land van herkomst geen banden meer heeft, wordt tevens als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Suriname om aldaar een machtiging in te dienen een onevenredige inspanning zou betekenen voor haar omwille van het feit dat zij al vier jaar in België verblijft, waarvan grotendeels op legale wijze. Zij verwijst hiervoor naar de asielprocedure en de aanvraag tot gezinshereniging. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Uit het loutere feit dat betrokkene gedurende een bepaalde periode, in casu alles samen ongeveer 11 maanden, in het bezit was van een AI kunnen geen rechten geput worden met het oog op verblijf

Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zij geen binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Suriname, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België van nog geen vijf jaar, kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde nog verschillende familieleden, met name haar ouders alsook drie broers en twee zussen, te hebben in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Suriname zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen binding of relatie meer zou hebben in haar land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Door de in de aanvraag aangehaalde elementen louter te herhalen, toont de verzoekster niet aan dat deze beoordeling niet deugdelijk is of dat zij op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

In zoverre dat de verzoekster met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.2.5. De verzoekster betoogt voorts dat zij hier een nieuw gezinsleven heeft opgebouwd met haar tante T.M.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst zou dan ook een breuk met haar sociaal netwerk en haar familiale relaties met haar tante betekenen en kennelijk onredelijk zijn omdat het een inbreuk zou uitmaken op artikel 8 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert thans in België een sociaal netwerk alsook een nieuw gezinsleven met haar tante K. T. M. (... van Nederlandse nationaliteit, te hebben opgebouwd en verwijst in dit verband naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkene echter geen breuk met het sociaal netwerk, noch met de familiale relaties met haar tante maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar tante, noch worden er bewijzen voorgelegd dat haar sociaal netwerk zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat de aanvraag gezinshereniging met haar tante op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, die betrokkene op 09.11.2020 indiende, op 26.03.2021 werd geweigerd, haar betekend op 02.04.2021.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in eerste instantie overweegt dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor de verzoekster een tijdelijke verwijdering van haar sociaal netwerk in België en haar tante met zich meebrengt. Daarnaast overweegt de gemachtigde dat er geen bewijzen van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar tante werden voorgelegd, wat de verzoekster thans niet betwist, en dat de aanvraag gezinshereniging in functie van haar tante op 26 maart 2021 werd geweigerd en haar betekend op 2 april 2021.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is, te meer nu de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond.

Daarnaast wordt erop gewezen dat het *in casu* een zogenaamde situatie van eerste toegang betreft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De thans opgelegde terugkeer is niet definitief en deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zij geen binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Suriname, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België van nog geen vijf jaar, kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde nog verschillende familieleden, met name haar ouders alsook drie broers en twee zussen, te hebben in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Suriname zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen binding of relatie meer zou hebben in haar land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De verzoekster laat dit motief uit de eerste bestreden beslissing onbesproken. Zij betwist niet dat zij eerder verklaarde dat haar ouders, drie broers en twee zussen in haar land van herkomst verblijven en er geen bewijzen voorliggen dat deze familieleden daar niet langer zouden verblijven. Zij gaat verder ook niet in op het motief in de eerste bestreden beslissing dat *“zij (geen) bewijzen voor(legt) dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf”*. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekster dan ook niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van een niet-correcte feitenvinding wordt geconcludeerd dat *“de bewering dat betrokkene geen binding of relatie meer zou hebben in haar land van herkomst niet aanvaard (kan) worden als een buitengewone omstandigheid.”*

2.2.6. De verzoekster betoogt verder dat de coronapandemie een buitengewone omstandigheid vormt en verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. De verzoekster benadrukt dat het wordt afgeraden om naar Suriname te reizen en het geen sinecure is om daar effectief te geraken. De verzoekster betoogt verder dat de bevoegde Belgische Ambassade geen aanvragen op basis van artikel 9 in ontvangst neemt omwille van de coronapandemie. De verzoekster verwijst verder naar de website www.agii.be en citeert wat daar wordt uiteengezet over de mogelijkheden tot reizen naar België voor derdelanders en stelt vervolgens vast dat zij niet onder één van de daar genoemde categorieën valt zodat dit volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekster de volgende argumentatie inzake de coronapandemie naar voor gebracht:

“Bovendien is de coronapandemie eveneens een beletsel voor verzoekster om veilig te kunnen reizen en om op een veilige manier binnen een redelijke termijn een aanvraag te kunnen indienen. Bij weten van verzoekster kunnen slechts een beperkt aantal aanvragen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen. Regularisatieaanvragen zijn niet mogelijk vanuit Suriname door de coronapandemie.”

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Verder beweert betrokkene dat de coronapandemie een beletsel voor haar is om veilig te reizen en om op een veilige manier binnen een redelijke termijn een aanvraag te kunnen indienen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden betrokkene niet aantoonbaar dat tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook beweert betrokkene dat er, bij haar weten, slechts een beperkt aantal aanvragen kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie. Echter, betrokkene

legt ook hier geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat er slechts een beperkt aantal aanvragen zouden kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie, volstaat eveneens niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, en zeker niet gezien het feit dat zij expliciet aanhaalt dat het enkel "bij haar weten" is."

Waar de verzoekster thans aangeeft dat het door de coronapandemie voor haar geen sinecure is om effectief in Suriname te geraken, wordt erop gewezen dat zij dit element niet heeft aangehaald in haar machtigingsaanvraag van 19 november 2020. De verzoekster stelde enkel niet veilig te kunnen reizen omwille van de coronapandemie. De motieven hieromtrent worden door de verzoekster niet betwist. Evenmin heeft de verzoekster in deze aanvraag gewezen op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken of op de website van www.agii.be waar de mogelijkheden worden besproken voor derdelanders om naar de Europese Unie in te reizen en de vaststelling dat zij niet onder deze categorieën valt. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing.

Bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt het de aanvrager zelf toe om aan te tonen dat het voor hem of haar quasi onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure en dus vanuit het buitenland. Het kwam dus aan de verzoekster toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om haar aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig acht in het licht van de wettelijke vereiste dat de aanvraag enkel in buitengewone omstandigheden in België kan worden ingediend. Het kan de verweerder geenszins worden verweten niet te hebben gemotiveerd of geen onderzoek te hebben gevoerd over elementen die niet door de verzoekster werden naar voor gebracht, zoals de thans voor het eerst aangehaalde specifieke problemen in verband met de coronapandemie. Het komt de verweerder niet toe om zelf, bij stilzwijgen van de aanvrager, op zoek te gaan naar mogelijke buitengewone omstandigheden en deze te onderzoeken.

In haar verzoekschrift poneert de verzoekster, net zoals in haar aanvraag, dat de bevoegde Belgische Ambassade geen aanvragen op basis van artikel 9 in ontvangst neemt en dit omwille van de coronapandemie.

Door thans louter te herhalen wat zij in haar machtigingsaanvraag heeft uiteengezet maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat: *"Ook beweert betrokkene dat er, bij haar weten, slechts een beperkt aantal aanvragen kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie. Echter, betrokkene legt ook hier geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat er slechts een beperkt aantal aanvragen zouden kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie, volstaat eveneens niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, en zeker niet gezien het feit dat zij expliciet aanhaalt dat het enkel "bij haar weten" is."*

Ook thans in het kader van haar verzoekschrift brengt de verzoekster geen verdere gegevens bij die haar stelling zouden kunnen onderbouwen. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de aanvrager en dus op de verzoekster rust, kan deze beoordeling niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

2.2.7. De verzoekster benadrukt voorts dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de elementen van lang verblijf en integratie worden erkend door de verweerder. Zij is de overtuiging toegedaan dat de verweerder redenen zoekt om haar regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren zonder rekening te houden met alle elementen. De verzoekster citeert uit rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat een lang verblijf in België zowel dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde en het niet uitgesloten is dat eenzelfde feit of omstandigheid een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken als een argument ten gronde om de verblijfsmachtiging te bekomen. De verzoekster is van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone

omstandigheden nu blijkt dat de verweerder de integratie en haar lang verblijf niet betwist maar deze elementen afdoet als louter te behandelen in de gegrondheidsfase. De verzoekster benadrukt dat de verweerder rekening had moeten houden met al deze elementen.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit een lezing van de machtigingsaanvraag van de verzoekster van 19 november 2020 blijkt dat zij haar verblijfshistoriek heeft toegelicht, dat zij aangeeft dat zij hier op het moment van de aanvraag op legale wijze verblijft door de ingediende aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter), dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen precies omdat zij in België heeft verbleven gedurende vier jaar, grotendeels op legale wijze en zonder ook maar iemand enige last te bezorgen.

In het licht van deze argumentatie komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch feitelijk onjuist voor dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Suriname om aldaar een machtiging in te dienen een onevenredige inspanning zou betekenen voor haar omwille van het feit dat zij al vier jaar in België verblijft, waarvan grotendeels op legale wijze. Zij verwijst hiervoor naar de asielprocedure en de aanvraag tot gezinshereniging. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een asielaanvraag en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Uit het loutere feit dat betrokkene gedurende een bepaalde periode, in casu alles samen ongeveer 11 maanden, in het bezit was van een AI kunnen geen rechten geput worden met het oog op verblijf”.

De verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen uit de machtigingsaanvraag van 19 november 2020 van de verzoekster zou hebben veronachtzaamd. Immers toont zij hiermee geenszins aan dat zij elementen heeft aangevoerd waaruit blijkt dat zij omwille van haar lange verblijfsduur in België haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland. Er valt niet in te zien hoe een lange verblijfsduur in België op zich een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert.

De verzoekster gaat met haar betoog bovendien nogmaals in op de volgende passage uit de eerste bestreden beslissing:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een vast adres heeft, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij verschillende getuigschriften van haar studies ‘verzorging’ voorlegt, dat zij werkwilgig is en een aanwervingsbelofte voorlegt en dat zijn een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Het weze het herhaald dat de Raad van State in een arrest van 9 december 2009, met nummer 198.769, het volgende heeft geoordeeld: *“dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

De rechtspraak van de Raad van State die verzoekster aanhaalt dateert van voor deze rechtspraak uit 2009 en is niet langer dienstig.

De verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoekster toont niet aan dat de elementen van integratie het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekster in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt en telkenmale herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin toont de verzoekster aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoekster heeft ook geen elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Met haar betoog maakt de verzoekster evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Aangezien niet werd aangetoond dat de eerste bestreden beslissing steunt op een ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming door het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet te aanvaarden, kan de verzoekster evenmin dienstig aanvoeren dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en onterecht is doordat de regularisatieaanvraag ten gronde diende te worden behandeld.

Er worden geen verdere middelen tegen de tweede bestreden beslissing aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE